

Semmi pénzért nem hagynák el a tanyát

Szépen bújnak a palánták a melegágyban

A kútból ma már szivattyú hozza fel a vizet

Megtanította a munka becsületére

Hol volt, hol nem volt, a tanya szélében, a fenyves erdő tövében élt egy anyóka és egy apóka. Anyóka apró termetű, halk szavú, békés tekintetű, apóka nyugodt, mókás öreg. – Nem kelünk mi már korán – mondja anyóka. – Csak amikor virrad – válaszolja apóka.

Akár mese is kezdődhetne így, de a Nyírcsádhoz tartozó Buzita tanya-településen élő Szanyi Józsefék élete nagyon is valóságos. Józsi bácsi 82 éves, felesége, Erzsike néni 75. Egész életüket a tanyán töltötték, soha nem jutott eszükbe, hogy elmenjenek onnan, hisz ott voltak gyerekek, ott ismerték meg a szerelmet, a családalapítás nehézségeit, ma is nagyon ritkán hagyják el a tanyát, akkor is legfeljebb egy napra.

Tavaly még maguk „csinálták a fát”

sak voltak, de később mindig köszöntem a jó Istennek, hogy ilyen jó embert adott nekem.

Erzsike néni hangja itt elcsuklott kicsit, szemében könnycseppek toledtek, így Józsi bácsi gyorsan segítségére sietett élete párjának, s átvette a szót. – Mindennel foglalkoztunk, amivel csak lehetett. Termesztünk dohányt, uborkát, paprikát, tartottunk libát, volt, mikor 100 pulyka szaladgált az udvaron, disznó, tehén is volt elég. Nagyon megtanultuk becsülni a munkát, meg rávitt minket a muszáj is. Ha tisztességesen meg akartunk élni, minden fillért gondosan kellett beosztani, takarékosan kellett élni, gazdálkodni – magyarázta Józsi bácsi.

Nagyban gazdálkodtak

– Minden emlék ide köt bennünket, a buzitai földben vannak a gyökereink, mi csak itt szeretünk élni – mondja természetes egyszerűséggel Erzsike néni, majd így folytatja. – Édesapám a háborúban halt meg, egyedül maradtunk édesanyámmal, meg a két testvéremmel. Hamar meg kellett tanulni, mi a munka. Hat hold földön gazdálkodtunk, ha meg akartunk élni, dolgozni kellett, alig múltam 10 éves, én nap számba is jártam. Ez uramat is, gyerekként is ismertem, de akkor nem sokat játszottunk együtt, mert a fiúk pajko-

Mezítláb a búcsúba

Szanyi néniék a hosszú téli esteken, vagy a nyári napok délelben gyakran húzódnak meleg szobába, vagy a hűsítő nyári konyhába, s ilyenkor bizony felidézik a sok évtizeddel ezelőtti közös emlékeket. Ezek közül is a legnevezetesebbek közé tartozott, amikor a máriapócsi búcsúba mentek gyalog. Erzsike néni szívesen idézi azokat az éveket, amikor még az egész tanya apraja nagya ment a búcsúba. – Az olyan szép volt, amikor elindultunk zászlókkal, szentképekkel, meg a kereszttel, volt, amikor a pércsi határból érkezőket is bevártuk. Mikor meg hazajöttünk, elkísértük a vámospércsieket a határba, ott elvégeztünk egy rózsafüzért, így engedték útjukra őket. Mezítláb mentünk, aztán később dorkót vettünk a gyalogos zárándoklatok előtt, annak jó puha volt a talpa. Amikor éjszaka indultunk, a szentjánosbogarak úgy ragyogtak, mint a csillagok. Na azoktól nagyon féltünk. Kuttyáktól, vadaktól soha, de a ragyogó bogaraktól mindig tartottunk lánykoromban.

Erzsike néni kedvenc kiskacsájával

– Most is így van ez, amit nevelünk, amit természetünk, jut belőle a lányomnak, meg az unokámnak is. A kertet már bevetettük krumplival, az lesz télire, meg tengerivel, az lesz a jószág. Már csak baromfit tartunk, a kiskacsát, kiscsirkét magam keltetem. Most is ül három kacsa, az előző fészekaljából csak tizenegy maradt – magyarázza Erzsike néni, majd olyan szeretettel mutatja a dobozban csipogó kis pelyheseket, mintha nem is állatok lennének. – Tudja kedves, én nagyon szeretem a jószágot, még beszélgetek is velük mindig – mondja nevetve Erzsike néni. Ez így is van, hisz kifele menet oda szól a dobozban lévő kiskacsáknak, az udvaron dorgálja az ugató Bolhást, a kutyát, szeliden hívogatja Selymikét, a kedvenc cicát.